

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

**ΒΛΑΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΤΕ/ΔΕΗ**

**51°
Εκλογοαπολογιστικό**

Συμβούλιο

ΕΤΕ/ΔΕΗ

Αθήνα : 20 & 21 Απριλίου 2013

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ 51^ο ΕΚΛΟΓΟΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΤΕ/ΔΕΗ

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Ο ολοκληρωτικός πόλεμος που έχει εξαπολύσει ο άκρατος νεοφιλελευθερισμός, ενάντια στον κόσμο της εργασίας, βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

Κατακτήσεις δεκαετιών του εργατικού κινήματος, που δεν τόλμησαν να θίξουν στο παρελθόν οι πιο συντηρητικές κυβερνήσεις, όπως οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, το πενθήμερο, το οκτάωρο, τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, έχουν βρεθεί στο στόχαστρο της πιο βίαιης νεοφιλελεύθερης επίθεσης.

Το κράτος από εγγυητής δημοκρατικής νομιμότητας, έχει μεταβληθεί σε θλιβερό εντολοδόχο της Τρόικα. Τα ατομικά και συλλογικά δικαιώματα περιορίζονται, οι δημοκρατικές ελευθερίες συρρικνώνονται, ο πολιτισμός της εργασίας καταστρέφεται.

Το Σύνταγμα της χώρας έχει υποκατασταθεί από το τερατούργημα που λέγεται Μνημόνιο. Η εθνική κυριαρχία έχει εκχωρηθεί στους διεθνείς τοκογλύφους. Η χώρα είναι παραδομένη στο έλεος των αδιάστακτων δανειστών.

Οι κυβερνήσεις από το 2010 και μετά, ακολουθούν κατά γράμμα τις επιταγές των αδιάστακτων δανειστών. Οι υπουργοί τους, μαριονέτες που συναγωνίζονται σε επίδειξη αντικοινωνικής υστερίας. Οι βουλευτές τους, βολεμένοι και αδιάφοροι μπροστά στις χαώδεις ανατροπές, που ακυρώνουν κατακτήσεις δεκαετιών.

Η Αντιπολίτευση, αμήχανη, χλωμή, πολυδιασπασμένη, ανέτοιμη και απρόθυμη να παραμερίσει τις όποιες διαφορές και να δώσει όραμα και ελπίδα στον λαό που δοκιμάζεται.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες **(με ελάχιστες εξαιρέσεις)**, κατώτερες των περιστάσεων, ανάξιες, συμβιβασμένες και υποταγμένες στη στρατηγική του Μνημονίου. Η υπόσταση του συνδικαλισμού και η έννοια της αλληλεγγύης έχουν προ πολλού εγκαταλειφθεί. Το λαϊκό κίνημα έχει καθηλωθεί στην αδράνεια.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Από τον Μάρτιο του 2010 ζούμε το θέατρο του παραλόγου. Σήμερα, τρία χρόνια μετά την έλευση της Τρόικας, η χώρα και ο λαός της βρίσκονται εγκλωβισμένοι στη μέγγενη των μνημονίων. Των μνημονίων που δεν ήρθαν για να λύσουν προβλήματα της οικονομίας, αλλά για να αφαιρέσουν ότι πιο προοδευτικό χτίσθηκε σε αυτόν τον τόπο, τα τελευταία 50 χρόνια.

Το «Πρόγραμμα Στήριξης» των δανειστών, με τα διαδοχικά Μνημόνια, μετέτρεψε τη χώρα μας σε διεθνές πειραματόζωο, για να ασκηθούν οι πιο ακραίες, για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, πολιτικές λιτότητας.

Όλα αυτά, με την ψευδεπίγραφη υπόσχεση, ότι σύντομα θα βγούμε από την κρίση και θα ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος των κατακτήσεων. Μια υπόσχεση που κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος καθώς και οι θυσίες μας πήγαν χαμένες, αλλά και νέα αιματηρά μέτρα ήρθαν στη συνέχεια.

Τρία χρόνια μετά δεν χωρούν αυταπάτες. Τα «φάρμακα» των εντολοδόχων πιστωτών για το δημοσιονομικό έλλειμμα και το χρέος **πυροδότησαν ένα πρωτοφανές για τα μεταπολεμικά δεδομένα της χώρας φαύλο κύκλο ύφεσης, φτωχοποίησης, εκτεταμένης ανεργίας και κοινωνικής αποδόμησης.**

Ένα πρωτόγνωρο, **για καιρό ειρήνης,** φαύλο κύκλο παραγωγικής και κοινωνικής αποδιάρθρωσης, με ανυπολόγιστες συνέπειες για την οικονομία, τα εισοδήματα, την εργασία, την κοινωνική συνοχή.

Το αποτέλεσμα εφιαλτικό. Η οικονομία μας εγκλωβίστηκε σε ένα θανάσιμο υφεσιακό κύκλο, που ανατροφοδοτείται από :

- τις αλληπάλληλες, άνισες φορολογικές επιβαρύνσεις,
- τις συνεχείς περικοπές εισοδημάτων, μισθών και συντάξεων, που οδηγούν σε ευρύτατη αναδιανομή εισοδήματος σε βάρος του κόσμου της εργασίας,
- την αποδόμηση του κοινωνικού κράτους και κάθε έννοιας δημόσιου αγαθού,

- τη συνεχή και αλματώδη άνοδο της ανεργίας, την μετατροπή της χώρας σε τριτοκοσμικό «παρία» και μοχλό ανατροπής των ευρωπαϊκών κοινωνικών κεκτημένων.

Κύριος στόχος, η δραστική «υποτίμηση» της Εργασίας, η κατάργηση των κοινωνικών υποχρεώσεων του κράτους, η απαξίωση των μικρομεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, η νομιμοποίηση των πιο οπισθοδρομικών και ακραίων εργοδοτικών πρακτικών, προκειμένου να εξισωθούν τα εισοδήματα και το εργασιακό κεκτημένο στην Ελλάδα, με τα κατώτερα επίπεδα των Βαλκανικών χωρών.

Παράλληλα, με τις πολλαπλές παρεμβάσεις στο εργασιακό δίκαιο, όχι μόνο δεν προωθήθηκε η συγκράτηση της ανεργίας, αλλά συστηματικά επιβραβεύθηκαν οι πιο ακραίες εργοδοτικές πρακτικές, που επιβλήθηκαν από τα «άτυπα» κανάλια επικοινωνίας, εργοδοτικών συμφερόντων με την τρόικα.

Οι αλλαγές που στα εργασιακά θέματα και τις συλλογικές διαπραγματεύσεις επέβαλαν ένα αναχρονιστικό εργασιακό μοντέλο, βασιζόμενο στην υποαμειβόμενη και ασταθή εργασία, η οποία ελάχιστα προσιδιάζει σε μια ευρωπαϊκή χώρα.

Πολίτικες όπως (η κατάλυση των Σ.Σ.Ε, η ισοπέδωση των θεμελιωδών εργασιακών δικαιωμάτων, η πλήρης απορρύθμιση και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων), που προκρίθηκαν με το πρόσχημα της ανταγωνιστικότητας, οδήγησαν σε κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας και των ασταθών μορφών απασχόλησης, σε αποδόμηση της αγοράς εργασίας και ισοπέδωσή της στο κατώτατο δυνατό επίπεδο.

Απώτερος στόχος, η κατάργηση των συνδικάτων και η γενική επικράτηση της άνισης ατομικής διαπραγμάτευσης εργαζόμενου - εργοδότη, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στις σημερινές συνθήκες.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Οι αναχρονιστικές, αντιλαϊκές παρεμβάσεις της Τρόικα και των μνημονίων, σε αντίθεση με τις όποιες παραπλανητικές διακηρύξεις, δεν έχουν «προσωρινό χαρακτήρα».

Πλήττουν τη συλλογική αυτονομία, με στόχο να περιθωριοποιήσουν και προοπτικά να καταργήσουν τις ΣΣΕ και τα συνδικάτα, σε όλα τα επίπεδα.

Δημιουργούν ένα εξαρχής ναρκοθετημένο, σε βάρος των εργαζόμενων, πλαίσιο «συλλογικής διαπραγμάτευσης «για τα πάντα και από την αρχή», χωρίς διέξοδο ρύθμισης ή δυνατότητα τιμωρίας της κακόπιστης στάσης του εργοδότη στη Διαιτησία.

Γενικεύουν και νομιμοποιούν μισθούς φτώχειας και σοβαρές μισθολογικές ανισότητες σε βάρος των νέων κάτω των 25 ετών, που όχι μόνο δεν οδηγούν σε καταπολέμηση της ανεργίας των νέων, αλλά απειλούν το σύνολο των εργαζομένων, οδηγώντας σε γενικότερη συμπίεση αμοιβών και δικαιωμάτων.

Πριμοδοτούν επιχειρήσεις και εργοδότες, χωρίς καμία δέσμευση εκ μέρους τους για επενδύσεις ή αύξηση της απασχόλησης, ούτε καν για τη στοιχειώδη προστασία της.

Υλοποιούν μια απαράδεκτα άδικη, στρεβλή και τιμωρητική λογική των πιστωτών, που λειτουργεί άνισα και μονόπλευρα σε βάρος των εργαζόμενων και των φτωχότερων στρωμάτων του πληθυσμού στην Ελλάδα.

Έτσι, στο όνομα των Μνημονίων ή με πρόσχημα τα Μνημόνια, η χώρα μετατρέπεται σε «ελεύθερη ζώνη» κερδοσκοπικής και εργοδοτικής ασυδοσίας, **σε υποβαθμισμένη κοινωνικά ενδοχώρα** των ισχυρών της Ευρώπης.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Τρία χρόνια μετά είναι προφανές ότι η πολιτική των τοκογλύφων πιστωτών και των εγχώριων εντολοδόχων τους, **ΠΤΩΧΕΥΣΕ**. Για να μην πτωχεύσουν οι **ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ**, για να μην πτωχεύσει η χώρα και κοινωνία μας, πρέπει το συντομότερο δυνατόν να απαλλαγούμε από τα **ΔΕΣΜΑ** των **ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ**, τους υπερμάχους του και την κηδεμονία.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΝ.

Ένας από τους μεγάλους στόχους του μνημονίου, προκείμενου να εξασφαλίσουν τα οφειλόμενα οι πιστωτές, **(γιατί περί αυτού πρόκειται)**, είναι **Η ΕΚΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ**, που διαθέτει η χώρα.

Πρώτη και καλύτερη στην λίστα των αποκρατικοποιήσεων, **φιγουράρει**, η μεγαλύτερη Επιχείρηση της χώρας, η μια και μοναδική βιομηχανική Επιχείρηση, που απέμεινε σε αυτό τον τόπο.

Αρκεί να θυμηθούμε ότι οι διαδικασίες εκποίησης, έχουν ήδη ξεκινήσει. Το 17% του μετοχικού κεφαλαίου της ΔΕΗ, παραχωρήθηκε πρόσφατα (άνευ τιμήματος και με συνοπτικές διαδικασίες), στο Ταμείο Αποκρατικοποιήσεων.

Κάτι αντίστοιχο, σχεδιάζουν και για τα δίκτυα, ενώ δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι παραμένει πάντα επίκαιρο και ανοιχτό, το ενδεχόμενο πώλησης, λιγνιτικών και υδραυλικών μονάδων.

Βεβαίως, υπάρχει, η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, σε ότι αφορά του λιγνίτες, που μας δικαιώνει. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι τώρα θα πέσουν οι μάσκες. Τώρα θα αλλάξουν τροπάρι, για να μας πουν, ότι η πώληση μονάδων, είναι «ανειλημμένη υποχρέωση της χώρας», που απορρέει από το μνημόνιο.

Σε αυτό το σημείο, εγείρουν μια σειρά από καίρια ερωτήματα :

- Γιατί πρέπει να ξεπουληθεί η ΔΕΗ;
- Αν πουληθεί η ΔΕΗ, θα λυθεί το δημοσιονομικό πρόβλημα της χώρας;
- Αν ξεπουληθεί ο δημόσιος ενεργειακός κολοσσός, θα γεμίσουν τα άδεια δημόσια ταμεία ή μήπως θα εκλείψει το απεχθές δημόσιο χρέος ;

Υπάρχει σοβαρός αντίλογος. Πρόσφατη μελέτη, που διενεργήθηκε για λογαριασμό του συνδικαλιστικού κινήματος, απέδειξε ότι η πώληση του 17% των μετοχών της ΔΕΗ, δεν θα επιφέρει στο ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ, περισσότερα από 400 εκατομμύρια ευρώ.

Αν λάβουμε υπόψη, ότι μια απ' τις μονάδες, που προσανατολίζεται να κατασκευάσει η ΔΕΗ, θα κοστίσει στο Ελληνικό Δημόσιο 1,3 δις ευρώ, τότε, εύκολα καταλήγει κάνεις στο συμπέρασμα, ότι η ΔΕΗ, δεν ξεπουλιέται για να γεμίσουν τα δημόσια ταμεία.

Η ΔΕΗ ξεπουλιέται γιατί έτσι προστάζουν, τα μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα. Τα συμφέροντα, που επιθυμούν να αλώσουν τα δημοσιά αγαθά, να αλώσουν τον ευαίσθητο χώρο της ενέργειας, και να θησαυρίσουν, εύκολα και ανεμπόδιστα, σε βάρος της κοινωνίας.

Βεβαίως και γνωρίζαμε από το παρελθόν, ότι τα συμφέροντα ασκούν πιέσεις, προκειμένου να μεγιστοποιήσουν και να διασφαλίσουν τα υπερκέρδη τους. Ωστόσο σήμερα, ελέω μνημονίου, ξεπέρασαν κάθε όριο. **Φτάσαμε στο σημείο, όπου τα συμφέροντα υπαγορεύουν, και οι κυβερνήσεις υλοποιούν, κατά γράμμα, τις προσταγές τους.**

Σαφέστατα και το υφιστάμενο θεσμικό πλαίσιο «διευκολύνει» τους ιδιώτες παραγωγούς, να επενδύσουν στη χώρα και να φτιάξουν τις δικές τους μονάδες. Όμως δεν θέλουν αυτό, δεν θέλουν να επενδύσουν, δεν θέλουν να βάλουν το χέρι στη τσέπη, δεν θέλουν να δημιουργήσουν ανάπτυξη και νέες θέσεις εργασίας.

Εκείνο που θέλουν, είναι πάρουν έτοιμες, τις χρυσοφόρες μονάδες της ΔΕΗ, προκειμένου να εξασφαλίσουν εύκολο κέρδος, χωρίς να ξοδέψουν ένα ευρώ. Θέλουν να πάρουν τις παραγωγικές μονάδες και υποδομές που φτιάχτηκαν με το υστέρημα του Έλληνα πολίτη.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, αυτό είναι το μεγάλο όραμα, που με τόση θέρμη υποστηρίζουν, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Τρόικα των τοκογλύφων δανειστών και η κυβερνητική πλειοψηφία στη χώρα. **Το όραμα των αγορών και της απελευθέρωσης, που στην χώρα μας, αλλά και πανευρωπαϊκά, κατέρρευσε παταγωδώς.**

Και πρέπει να απαντήσουν όσοι ακόμη εμμένουν στα διακηρυγμένα προστάγματα της ελεύθερης αγοράς :

- Που πήγαν οι διακηρυγμένες προσδοκίες για ποιοτικές υπηρεσίες, για εύκολη πρόσβαση, για μείωση των τιμών, για φτηνή ενέργεια ;
- Αφού απελευθερώθηκε η αγορά, αφού απαλλαχθήκαμε, από τα δήθεν βαρίδια του κρατικού μονοπωλίου, γιατί το ρεύμα έγινε είδος

πολυτέλειας ; γιατί πληρώνουμε διαδοχικές αυξήσεις ; γιατί εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά, ζουν στο σκοτάδι ;

- Πως εξηγείται σήμερα , το μπαράζ, των διαδοχικών ανατιμήσεων ;
- Πως εξηγείται επίσης, μετά από τόσες και τόσες αυξήσεις, η δημόσια Επιχείρηση να καταρρέει οικονομικά ;
- Που πήγαν τα χρήματα, που πλήρωσε, με το υστέρημα του, ο Έλληνας καταναλωτής ; Σε ποιες τσέπες κατέληξαν ; Γιατί, ένα είναι σίγουρο, στα ταμεία της ΔΕΗ, δεν μπήκαν.
- Τέλος, ποια είναι η αναγκαιότητα, που επιβάλλει σήμερα, νέες αιματηρές αυξήσεις, στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ; Για ποιο λόγο γίνονται ; Τις επιβάλλει άραγε, η αναπτυξιακή πορεία της ΔΕΗ ή μήπως τις επιβάλλει η διασφάλιση της κερδοσκοπίας των ιδιωτών ;

Δεν περιμένουμε απαντήσεις, δεν τρέφουμε πια αυταπάτες, ξέρουμε τι συμβαίνει, γνωρίζουμε τις απαντήσεις. Το πρόβλημα στην ενέργεια, δεν είναι η κλειστή αγορά, το πρόβλημα, είναι το σαθρό θεσμικό πλαίσιο που πριμοδοτεί την κερδοσκοπία και τα ιδιωτικά συμφέροντα, που εδώ και δεκαετίες λυμαίνονται την χώρα και την εθνική οικονομία.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ

Είναι γνωστό ότι κάθε προσπάθεια, για μια ΔΕΗ ισχυρή, για μια ΔΕΗ, αντάξια των προσδοκιών του Έλληνα καταναλωτή, είναι άμεσα συνδεδεμένη, με το επίπεδο και την ποιότητα, του έμψυχου δυναμικού, που διαθέτει.

Είναι επίσης γνωστό ότι η ανάπτυξη της ΔΕΗ, τις προηγούμενες δεκαετίες, δεν ήρθε διόλου τυχαία. Η ΔΕΗ, αναπτύχθηκε και μεγαλούργησε, χάρις στο φιλότιμο, την ευσυνειδησία, την εργατικότητα και την αίσθηση καθήκοντος, του προσωπικού της.

Του προσωπικού της, που εδώ και αρκετά χρονιά, όχι μόνο δεν αντιμετωπίζεται, ως το κεφάλαιο, αλλά απεναντίας, αντιμετωπίζεται ως λογιστική υπέρβαση, από την όποια η Επιχείρηση πρέπει να απαλλαγεί.

Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά, τα στοιχεία είναι αμείλικτα. Η ΔΕΗ το 1994 είχε 36.670 εργαζόμενους. Σήμερα, 18 χρόνια μετά, με πολύ περισσότερους πελάτες, με εκατοντάδες χιλιόμετρα δίκτυο παραπάνω, στην υψηλή, την μέση, την χαμηλή τάση, και με πολύ περισσότερα εργοστάσια, έχει λιγότερους από 20.000 εργαζόμενους.

Ο μέσος όρος ηλικίας των εργαζομένων στον Όμιλο ΔΕΗ είναι τα 50 έτη, ενώ οι εργαζόμενοι, μεταξύ 20 και 30 ετών στην μεγαλύτερη Βιομηχανία της χώρας, είναι κάτω από 250.

Σήμερα, δεκάδες Πρακτορεία απομακρυσμένα λειτουργούν με έναν μόνο τεχνίτη, πολλά νησιά δεν έχουν καμία απολύτως επάνδρωση, ενώ οι περισσότερες Περιοχές ουσιαστικά υπολειτουργούν.

Οι Σταθμοί Παράγωγης, λόγω της έλλειψης προσωπικού, με δυσκολία επανδρώνουν τις βάρδιες, με συνέπεια να δαπανώνται σημαντικά ποσά, σε υπερωρίες, την ώρα μάλιστα, που η ανεργία, μαστίζει τα παιδιά μας.

Τα ορυχεία, λόγω της έλλειψης προσωπικού, έχουν κατακλυστεί από εργολάβους, γεγονός που ανεβάζει στα ύψη, το κόστος εξόρυξης.

Στον αντίποδα, την εποχή του μνημονίου, που όλα ζυγίζονται και μετριοούνται, η δαπάνη προς τρίτους, δηλαδή εργολάβους έφτασε να είναι πολλαπλάσια από την δαπάνη μισθοδοσίας.

Δεν υπάρχουν δικαιολογίες. Είναι προφανές ότι δεν υπάρχει καμία ωφελιμότητα, από το πάγωμα των Προσλήψεων. Είναι προφανές ότι δεν συμβάλει αναπτυξιακά και δημοσιονομικά η απαγόρευση στην επιχείρηση να επενδύσει στο μέλλον, να επενδύσει σε ανθρώπινο δυναμικό.

Η ΔΕΗ που αν κρατιέται ακόμη όρθια, κρατιέται χάρη στο φιλίτιμο, και το υψηλό αίσθημα ευθύνης, των λιγιστών, που απέμειναν. Των λιγιστών που απέμειναν, για να τους θυμάται η πολιτεία, μονάχα στις θεομηνίες. Των λιγιστών που απέμειναν, για να τους χαρακτηρίζουν, ανάλογα με την περίσταση, την μία μέρα ήρωες, την άλλη ρετιρέ.

Ένα είναι βέβαιο. Καμία Επιχείρηση χωρίς προσωπικό, δεν μπορεί να ατενίζει με αισιοδοξία το μέλλον. Αργά ή γρήγορα, θα σβήσει, θα πεθάνει, θα διαλυθεί.

Συνεπώς, όσοι αγωνιούν και ενδιαφέρονται, για την ύπαρξη, την συνέχεια και την ανάπτυξη της ΔΕΗ, ξέρουν τι πρέπει να κάνουν, ξέρουν

που πρέπει να εστιάσουν, ξέρουν που πρέπει ρίξουν το βάρος των προσπαθειών.

Μοχλός ανάπτυξης της ΔΕΗ, δεν υπάρχει άλλος, από την επένδυση σε ειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό, και φυσικά σε νέες υποδομές.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΕ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 στην πατρίδα μας το σύστημα κοινωνικής προστασίας και ασφάλειας οπισθοχωρεί γοργά. Ο «θρίαμβος» των συντηρητικών πολιτικών στο πεδίο της Ευρώπης και της Ελλάδας, θέτει με μεθοδικότητα σε περιορισμό τις δημόσιες δαπάνες στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης.

Σήμερα και αφού έχουν προηγηθεί μια σειρά από αντιασφαλιστικές «μεταρρυθμίσεις» το ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ έρχεται να ολοκληρώσει την κατεδάφιση του δημόσιου συστήματος ασφάλισης.

Αφετηρία της ισοπέδωσης, ο Νόμος 3833/2010 που δημοσιεύθηκε στις 15/3/2010, με τίτλο: «προστασία της εθνικής οικονομίας επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης».

En συνέχεια, στις 6/5/2010 δημοσιεύεται ο Νόμος 3845/10, με τίτλο «μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της Ελληνικής Οικονομίας από τα κράτη - μέλη της ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (ΠΡΩΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ).

Ακολούθως, στις 11/5/2010 με το Ν.3847 «εξαφανίζεται» το δώρο Πάσχα, Χριστουγέννων και επίδομα άδειας για όσους συνταξιούχους είναι άνω των 60 και παίρνουν μικτή σύνταξη πάνω από 2500€.

Όσοι δεν είναι κάτω των 60, κατά τρόπο προκλητικό και απίστευτο, τιμωρούνται έτσι κι αλλιώς. Η προσβολή σε όσους είναι στα ΒΑΕ - ΥΒΑΕ είναι απίστευτη.

Στις 28/6/2011, εν μέσω καθολικής αντίδρασης του κόσμου της εργασίας και των απόμαχων της δουλειάς ψηφίζεται το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα μέσω του οποίου δίνονται και νέα χτυπήματα στα συνήθη

υποζύγια και ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ.

Επιφέρει συντριπτικό χτύπημα στο ασφαλιστικό μας αφού μπαίνει **ΝΕΟ ΕΦΕΞΗΣ ΣΤΟΝ ΠΑΓΙΟ ΠΟΡΟ** με πλαφόν 600 εκ. € ως το 2015, γεγονός που συνιστά την μέγιστη παρανομία από την μεριά του κράτους και ισοδυναμεί με ταφόπλακα στο ασφαλιστικό μας.

Ένα πρωτοποριακό ασφαλιστικό του οποίου οι δικαιούχοι μετατράπηκαν σε επαίτες προκειμένου να πάρουν τα ΕΦΑΠΑΞ (που ο χρόνος αναμονής έχει φτάσει τα 2 χρόνια), τη σύνταξη ή τα φάρμακά τους.

Στις 15/7/2010, με τον Ν.3863 άρθρο 38 θεσπίζεται η Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (ΕΑΣ), με πρόσχημα την κάλυψη των ελλειμμάτων του κλάδου κύριας Σύνταξης ΦΚΑ.

Στις 1/7/2011, δημοσιεύεται ο Νόμος 3986/11 με τίτλο «επείγοντα μέτρα εφαρμογής Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012 -2015» (ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ), όπου στο άρθρο 29 επιβάλλεται ειδική εισφορά αλληλεγγύης (κεφαλικός φόρος) στα εισοδήματα.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Ο παραπάνω απολογισμός, σε συνδυασμό με την καταλήστευση των αποθεματικών των Ασφαλιστικών Ταμείων (από το πρόσφατο κούρεμα), καταγράφει συνοπτικά την οριστική κατεδάφιση του ασφαλιστικού συστήματος που συντελείται στην χώρα, και τις συνέπειες που επιφέρει στο σύνολο των ασφαλισμένων με τις συστηματικές μειώσεις συντάξεων, κεφαλικούς φόρους, αποζημιώσεις επιπέδου παροχών υγείας κ.α..

Περιγράφει την **λαίλαπα αποδόμησης του κράτους πρόνοιας και τις ιδιαίτερα αρνητικές συνέπειες για το δικό μας ασφαλιστικό καθεστώς. Τα όσα ζήσαμε και ζούμε αποκαλύπτουν ένα ιδιαίτερο ΜΕΝΟΣ που υπάρχει στα συναρμόδια υπουργεία ENANTION των ασφαλισμένων και του ασφαλιστικού της ΔΕΗ.**

Οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι της ΔΕΗ, σήμερα, δικαιολογημένα νοιώθουν περισσότερο από κάθε άλλο εργαζόμενο και συνταξιούχο οργή και αγανάκτηση.

Ένα ασφαλιστικό πρότυπο, ένα ασφαλιστικό με σοβαρή κοινωνική ανταπόδοση ένα ασφαλιστικό με τεράστια περιουσία, ενσωματωμένη στην περιουσία της ΔΕΗ, ένα ασφαλιστικό που χτίστηκε και λειτούργησε με αγώνες, από τους πρωτοπόρους της ΔΕΗ, έχει κυριολεκτικά διαλυθεί.

Και πρέπει να βρούμε τρόπους αντίδρασης, πρέπει να βρούμε απαντήσεις, καθώς τόσο οι **ασφαλισμένοι της ΔΕΗ**, αλλά και όλης της χώρας δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα καλό από τους **εντολοδόχους της Νέας Τάξης Πραγμάτων**.

Οι προθέσεις είναι ολοφάνερες χτυπούν αλύπητα τις ασφαλιστικές κατακτήσεις γιατί επιδιώκουν την ολοσχερή ανατροπή της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης.

Κατά συνέπεια το ερώτημα που πρέπει σήμερα να απαντήσουμε είναι τι κάνουμε. Θα παρακολουθούμε μοιρολατρικά και αδιάφορα την ολοκληρωτική ισοπέδωση των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων ή θα περάσουμε στην αντεπίθεση.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ - ΕΙΣΦΟΡΑ ΜΕΛΩΝ

Για να αλλάξεις τον κόσμο, πρέπει πρώτα από όλα, να αλλάξεις τον εαυτό σου. Για να αλλάξεις, την σημερινή απαξιώτικη εικόνα και τα κακώς κείμενα του συνδικαλιστικού κινήματος, πρέπει πρώτα και κύρια, να ξεκινήσεις από το Σύλλογο σου. Να βελτιώσεις την εικόνα του, να νοικοκυρέψεις την διαχείριση και την λειτουργία του, να ορίσεις κανόνες διαφάνειας, συμμετοχής και αξιοκρατίας και φυσικά, να οροθετήσεις αξιόμαχο **ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ**, που να αντιστοιχίζεται με τα δεδομένα και τις ανάγκες της εποχής.

Με βάση τα παραπάνω, εκείνο που πρέπει να γίνει αντιληπτό είναι ότι η δράση και η λειτουργία, ενός Συλλόγου, δεν είναι διόλου ξεκομμένη, από την διαχείριση. Αντιθέτως, για να λειτουργήσει ένα συνδικάτο, για να παράγει έργο, χρειάζονται πόροι, χρειάζεται οικονομική αυτοτέλεια και ευρωστία. Για να υπάρξει οικονομική αυτοτέλεια και ευρωστία, χρειάζεται χρηστή διαχείριση, νοικοκύρεμα και κανόνες.

Και επειδή οι καιροί είναι χαλεποί, καλό είναι να αποσαφηνίσουμε ορισμένα πράγματα : Η μια και μοναδική πηγή εσόδων του Σωματείου μας, προέρχεται από τις εισφορές μελών. Είναι λοιπόν προφανές ότι όσο αυξάνονται τα μέλη, άλλο τόσο αυξάνονται τα έσοδα. Αντίστοιχα, όσο τα μέλη μειώνονται, άλλο τόσο μειώνονται τα έσοδα.

Για παράδειγμα : Η ΕΤΕ/ΔΕΗ, πριν μερικά χρόνια, έφτασε να είχε στο δυναμικό της 12.000 μέλη. Παράλληλα, είχε και μια εισφορά, αρκετά μεγάλη, σε σχέση με τα δεδομένα, άλλων Συλλόγων. Είχε με λίγα λόγια, εξασφαλισμένη μια σημαντική πηγή εσόδων, για να καλύπτει, τις δαπάνες λειτουργίας.

Σήμερα, τα δεδομένα έχουν, αλλάξει. Με δεδομένη την μείωση του Προσωπικού στην Επιχείρηση, η ΕΤΕ/ΔΕΗ σήμερα έχει στο δυναμικό της, μόλις 4.825 μέλη, γεγονός που μεταφράζεται, σε πολύ λιγότερα έσοδα, σε σχέση με το πρόσφατο ή μακρινό παρελθόν.

Αν σε αυτό συμπεριλάβουμε την μείωση της εισφοράς, που καλώς έγινε, αντιλαμβάνεται ο καθένας ότι τα έσοδα της ΕΤΕ/ΔΕΗ, σήμερα, δεν είναι σε καμία περίπτωση, ο πακτωλός των εσόδων του παρελθόντος.

Επομένως, οποίος πραγματικά ενδιαφέρεται για το μέλλον και την προοπτική του θεσμικού μας Οργάνου, οποίος ενδιαφέρεται για την συνέχεια του Σωματείου, το πρώτο που έπρεπε να κάνει, είναι να βάλει νέους κανόνες, να αλλάξει σκέψη και τρόπο διαχείρισης, να προσαρμοστεί στη βάση των νέων δεδομένων.

Και αυτό κάναμε. Και δεν το κάναμε μόνο, για να διασφαλίσουμε την ύπαρξη του Σωματείου, Το κάναμε για ένα ακόμα λόγο, που άπτεται της ηθικής τάξης. Το κάνουμε, γιατί είναι προφανές ότι τα χρήματα που διαχειριζόμαστε, δεν είναι δικά μας χρήματα, αλλά χρήματα που προέρχονται από το υστέρημα του συναδέλφου, τα οποία και οφείλουμε να τα αξιοποιούμε με διαφάνεια και σεβασμό.

Με αυτές τις σκέψεις οδηγηθήκαμε στην μείωση της εισφοράς κατά 3 ευρώ, που είναι προφανές ότι συνεπάγεται απώλεια εσόδων, για το Σωματείο μας. **Έπρεπε όμως να στείλουμε το μήνυμα, ότι η ΕΤΕ/ΔΕΗ αντιλαμβάνεται τις δυσκολίες, που αντιμετωπίζουν σήμερα, οι**

εργαζόμενοι, και προσαρμόζει τις ανάγκες της, στα δεδομένα της εποχής.

Μια ακόμη, σοβαρή εκκρεμότητα, που κληθήκαμε να διευθετήσουμε το προηγούμενο διάστημα ήταν η τροποποίηση του καταστατικού.

Ουσιαστικά ανοίξαμε το καταστατικό μας στον κλάδο, δηλαδή, σε όλες της εταιρίες του Ομίλου ΔΕΗ, άλλα και τις Επιχειρήσεις, που δραστηριοποιούνται σήμερα, στον χώρο της Ενέργειας, προκειμένου να θωρακίσουμε το Σωματείο μας, έναντι των μνημονικών επιταγών που πριμοδοτούν τα εργοδοτικά - επιχειρησιακά Σωματεία.

Παράλληλα ανοίξαμε το καταστατικό μας, σε όλες τις ειδικότητες προσωπικού, προκειμένου όλοι οι εργαζόμενοι, ανεξαρτήτου ειδικότητας, να μπορούν αύριο, να γίνουν μέλη της ΕΤΕ/ΔΕΗ.

Η δεύτερη μεγάλη τροποποίηση, αφορά την κατάργηση του Απεργιακού Ταμείου, όπως και του Ταμείου Αλληλοβοηθείας, με την παράλληλη δημιουργία ενός νέου **ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**, που θα έχει ως αρμοδιότητα, να καλύψει το κοινωνικό έργο της Ένωσης μας, έναντι των συναδέλφων.

Βεβαίως, υπάρχουν και μια σειρά από τροποποιήσεις, με κατεύθυνση την βελτίωση του τρόπου λειτουργίας του Σωματείου, τον περιορισμό των εξόδων και των λειτουργικών δαπανών, και φυσικά την θωράκιση των κανόνων διαφάνειας και διαχείρισης.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Στα τρία χρόνια που πέρασαν, το εργατικό κίνημα στο σύνολο του βιώνει ένα πρωτοφανές κοινωνικό ολοκαύτωμα. Οι δυνάμεις της οικονομικής ολιγαρχίας επελαύνουν και στο διάβα τους θερίζουν κατακτήσεις, εισοδήματα και πόρους ζωής, δημοκρατικές και ατομικές ελευθερίες, δημόσιο πλούτο και κοινωνικά αγαθά, ακόμα και τις ίδιες τις ζωές μας.

Και είναι αλήθεια ότι σε αυτή την συγκυρία τα συνδικάτα, οι δυνάμεις τις εργασίας δεν κατάφεραν να βρουν βηματισμό. Απροετοίμαστα, νωχελικά και άτολμα, αποκομμένα από τους εργαζόμενους και τα

προβλήματα τους, συρθήκαν από τις εξελίξεις, με αποτέλεσμα να μετράμε διαρκώς απώλειες.

Ωστόσο, αν πραγματικά θέλουμε να βγούμε από το κοινωνικό περιθώριο των μνημονίων, εκείνο που πρέπει να κάνουμε, χωρίς ταμπού και παρωπίδες, είναι να αναζητήσουμε, τις αιτίες που μας οδήγησαν στο σημερινό, κοινωνικό ολοκαύτωμα.

Τι έφταιξε ; Τι δεν κάναμε σωστά ; Που ολιγωρήσαμε ; Που κάναμε λάθος ; Που.. και σε ποιους.. χαριστήκαμε ;

Είναι σίγουρο ότι το επόμενο διάστημα έχουμε πολλά να πούμε, καθώς γνωρίζουμε τι έφταιξε, γνωρίζουμε τις αίτιες, που το συνδικαλιστικό κίνημα, σε αυτή την δύσκολη συγκυρία, δεν βρήκε βηματισμό, δεν έπαιξε τον ρόλο του, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, που έχοντας απολέσει, βασικές αρχές και αξίες, έχοντας χάσει, πολύτιμο έδαφος, στη συνείδηση του κόσμου, έχοντας αλλοτριωθεί, από φαινόμενα, αδιαφάνειας, καιροσκοπισμού, αλαζονείας, βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα, βρέθηκε σε θέση άμυνας, να απολογείται, να σύρεται από τις εξελίξεις και τις ορέξεις των αντιπάλων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, που αποκομμένο από τους εργαζόμενους και την κοινωνία, χωρίς μαζικότητα, χωρίς παλμό, δίχως, πυξίδα, δίχως, στόχευση, δίχως, στρατηγική, έμεινε περιχαρακωμένο, σε ένα χαλαρό πλαίσιο αντίδρασης, που δεν αντιστοιχίζεται σε τίποτα, με την βαρβαρότητα και το μέγεθος της επίθεσης. Σε ένα αγώνα, που ευθύς εξαρχής, ήταν βέβαιο, ότι θα αποτύχει.

Αυτά είναι τα βασικά συμπεράσματα, που πρέπει να αξιοποιήσουμε, για δώσουμε, πειστικές απαντήσεις, σε μια σειρά από ερωτήματα :

- Γιατί δεν συμμετέχουν οι εργαζόμενοι ;
- Γιατί δεν πιστεύουν ;
- Γιατί δεν ακολουθούν ;
- Γιατί γύρισαν την πλάτη στα συνδικάτα ;
- Τι τους κρατάει μακριά από τους αγώνες ;

Είναι μονάχα το ακριβό μεροκάματο, που αποθαρρύνει τους εργαζόμενους, να συμμετέχουν στους αγώνες ή μήπως υπάρχουν και άλλες αιτίες, που αποσυσπειρώνουν και απομαζικοποιούν το κίνημα ;

Αλήθεια, ποια είναι η εικόνα που έχουν σήμερα οι εργαζόμενοι, για τα συνδικάτα και τους συνδικαλιστές ; Τι χρεώνουν στα συνδικάτα ; Υπάρχουν σήμερα φαινόμενα αλαζονείας, καιροσκοπισμού, συναλλαγής ; Υπάρχουν συνδικαλιστές που πορεύονται με γνώμονα, τις προσωπικές στρατηγικές, την ιδιοτέλεια και την κομματική ανέλιξη ; Υπάρχουν γκρίζες ζώνες που σχετίζονται, με αδιαφάνεια, συνδιοίκηση, συνδιαλλαγή ;

- Αν υπάρχουν τέτοια φαινόμενα τι κάνουμε ;
- Τα αναδεικνύουμε ;
- Τα πολεμάμε ;
- Τα απομονώνουμε ;
- Τα απομακρύνουμε από τις γραμμές μας ;

Ας μιλήσουμε επιτέλους. Αν πράγματι φιλοδοξούμε να ανασυντάξουμε το κίνημα, αν θέλουμε να ξαναβρούμε τον χαμένο στρατό, θα πρέπει να κερδίσουμε την μάχη της αξιοπιστίας.

Για να κερδίσουμε την χαμένη αξιοπιστία, πρέπει να αποδείξουμε, ότι έχουμε απαλλαγεί οριστικά και αμετάκλητα, από σύνδρομα του παρελθόντος.

Πρέπει να αποδείξουμε, ότι έχουμε απογαλακτιστεί, από τους πολιτικούς μας μέντορες, έχουμε κόψει τους δεσμούς με τα κομματικά ιερατεία, έχουμε αποκηρύξει, τις υπόγειες κομματικό - συνδικαλιστικές διαδρομές.

Μα πάνω απ' όλα πρέπει να αποδείξουμε, ότι είμαστε συνεπείς, με όσα λέμε και όσα πράττουμε, και ότι οι αγώνες που σήμερα δίνουμε, δεν είναι για λαϊκή εκτόνωση και την τιμή των όπλων, αλλά αγώνες αντίστασης και ανατροπής, από τα δεσμά των μνημονίων.